

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22720/2023
27.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгомир Вулетић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Привредног суда у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 318/22 од 11.05.2023. године, у седници одржаној 27.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 318/22 од 11.05.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 318/22 од 11.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу Прр1 17/2022 од 26.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде имовинске штете настале повредом права на суђење у разумном року исплати износ од 56.289,00 динара на име главног дуга, са законском затезном каматом почев од 08.09.2021. године до исплате, као и износ од 5.546,88 динара на име камате на главни дуг, обрачунате до 02.02.2016. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 36.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 318/22 од 11.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтеви тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члану 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет спора је захтев тужиоца за накнаду материјалне штете проузроковане повредом права на суђење у разумном року у стечајном поступку.

Одредбом члана 31. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да странка може да поднесе тужбу против Републике Србије за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, у року од једне године од дана када је стекла право на правично задовољење. Према ставу 3. те одредбе, одговорност Републике Србије за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року је објективна. Редовни судови у споровима за накнаду имовинске штете, настале због потпуног или делимичног неизмирења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа, која су без њихове кривице остала неизмирена и у поступку стечаја вођеним над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, следе правне ставове изражене у одлукама Европског суда за људска права и одлукама Уставног суда. Применом ставова тих судова успостављена је одговорност Републике Србије за обавезе привредних друштава која не уживају довољну институционалну и оперативну независност од државе, и то без утврђивања узрочно-последичне везе између повреде права на суђење у разумном року и настале штете. Тај став садржан је и у Закључку Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, донетог у поступку решавања спорног правног питања СПП 6/2016, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року.

Правноснажном пресудом одлучено је о новчаном обештећењу због повреде права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Београду Ст. 4155/2010, а која повреда је утврђена решењем Привредног суда у Београду Р4 Ст. 726/21 од 26.02.2021. године. Закључком стечајног суда утврђено је тужиочево потраживање из радног односа са стечајним дужником, са већинским државним капиталом, у висини главног дуга у износу од 56.289,00 динара и затезном каматом на главни дуг обрачунате до отварања стечајног поступка у износу од 5.546,88 динара. Када се има у виду наведено, то следи да тужена одговара за штету у смислу члана 31. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, јер тужилац, без своје кривице није наплатио новчано потраживање из радног односа од стечајног дужника, а правноснажним решењем утврђено је да је тужиоцу у стечајном поступку повређено право на суђење у разумном року.

Стога у овом спору није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања

судске праксе, нити је потребно ново тумачење права, због чега је Врховни суд, на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 10.09.2021. године са захтевом за накнаду имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року у висини од 61.835,88 динара.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према члану 479. ставом 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда у спору мале вредности није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да се ради о спору мале вредности, то је ревизија тужене недозвољена.

Са напред наведених разлога Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић